

G. Makra Ildikó

SZÍVEMBE
KÖLTÖZÖTT....

G. Makra Ildikó
Szívembe költözött
versek

Tartalomjegyzék:

Ballagó idő.....	6
Ajándék.....	8
Akiért meghalnék.....	10
Gyermek voltam.....	11
Gyermek vagyok.....	13
Tavaszzilat-émlékek.....	14
Óhaj.....	16
Köntös.....	17
Teremtett világ.....	18
Gyertyaláng.....	19
Gyógyulás.....	20
Felfelé tekints.....	21
Színarany.....	22
Örökkévalóság.....	23
Hajnali impresszió.....	24
Szerelmes dal.....	25
Csüggedés.....	26
Csupasz hit.....	27
Belső kamra.....	28
Bekötöz.....	29

Olcsó dal.....	30
Benne élni.....	31
Mennyei Jeruzsálem.....	32
Fehérben.....	33
Más volt régen.....	34
Tékozlás.....	35
Emberré lett.....	38
Bárcsak lennék.....	39
Élet legyen.....	40
Örök lakás.....	41
Ma is alkot.....	43
Taníts meg.....	44
Éltető tavasz.....	45
Nyarak falun.....	46
Őszbe fordul.....	47
Hideg, fehér.....	48
Megszületik.....	49
Tabló.....	50
Oltalom.....	65
Ő a gyökér.....	66
Kérdés.....	67
Forrásom.....	68
Fogva tartott.....	69
Korszellem.....	70
Mindig Tiéd.....	71
Pünkösöd előtt.....	72

Szükségben.....	74
Hol keresselek?.....	75
Siettem.....	76
Ölelj, ölelj.....	77
Emlékkép.....	78
Új szerep.....	79
Városom.....	80
Mindenütt kerestél.....	81
Mosoly az arcomon.....	82
A jó irány.....	84
Jól vagyok.....	85
Mint hajléktalan.....	86
Mióta.....	87
Halkul az ének.....	89

Ballagó idő

Sok-sok év
tapossa válladat.
S néha már fáraszt
a tülekedés,
emberáradat.

Pedig már értenéd
a halkuló csend-zenét,
füled hallóvá vált mára.
S kezed kulcsolnád imára,
de a zaj betör belső szobádba.

Bár értenék,
miből, mennyi épp elég.
S hogy az idő,
mint gyors kerék
csak forog, forog,
s az összegyűjtött lím-lomot
lassan eszi a rozsda,
és szétrágják a molyok.

S hogy nincs itt
maradandó otthon,
s hogy nincs más út:
győzni kell a poklon.

Sok-sok év nyomja vállad,
s egyszer eljön a határnap
lét és öröklét között.
S nincs nagyobb ajándék:
Jézus szívedbe költözött.

2011. március 29.

Ajándék

Nekem ajándék
a béke,
mit Tőled kaptam,
s mint melegét a katlan,
őrzöm magamban.

Nekem ajándék
a szelídség,
ami Belőled árad,
s ha türelmem fárad,
elég egy tekintet Feléd,
s magamra öltöm
az alázat köntösét.

Nekem ajándék
a tájék, ami körülvesz,
minden fű, fa, virág,
hisz Általad teremtetett
a világ.

Nekem ajándék
az élet,
ami nem holmi
kísérlet,
mert egy és
megismételhetetlen,
s nem mindegy,
mit, mikor, hogyan tettem.

Nekem ajándék
a gyermek,
miként virág a kertnek.

Ajándék,
mert Tőled kaptam,
benne folytatódik létem,
e földön benne vagyok
halhatatlan.

S mi szívemnek
a legnagyobb ajándék,
mint gyermeknek a játék,
mi önfeledt örömet ad:
a legnagyobb ajándék
Te vagy Magad.

2006. november 11.

Akiért meghalnék...

Hogyha egyszer hűtlen lennék, és még
fogva tartana a bűn, a mélység,
siess hozzám és vegyél ki onnan;
csak te segíthetsz – s majd kifosztottan
állok, meztelenségem takarva,
de te rám emeled meleg, barna
szemed, megbocsátasz, visszafogadsz;
s én mint árral szemben úszó lazac,
naponta küzdök a kísértéssel,
hogy hű maradjak. Ha akarsz, érij el.
Légy nekem óvón védő szent hajlék,
örök sátor, akiért meghalnék...

2013. október 4.

Gyermek voltam...

Álmok, amiket az idő elnyűtt.
Felsejlik a kép, amikor együtt
fogócskáztunk és múlattunk időt,
kergettünk labdát szegényes, kinőtt

ruhában. Egekig szálló hinta...
A múltból pajkosan kacsint a
sok régi csibészarc. Már homályos
az emlékezet. Más volt a város...

Semmi sem számított, csak a játék.
És amikor eltűntem, apámék
csak kerestek kétségbeesetten.
Rettentő kor volt, olyan esetlen...

Mégis, mégis visszasírom néha.
Emlékszem a zsíros karéjra,
meg az elkopott iskolapadra,
s ahogy repült a hinta, a labda...

S a poroló? Csak tornáztunk rajta.
Szánkózás közben nyűg volt a sapka
és a kesztyű. Jólesett a kályha
zsongó melege. S jó volt az ágyba

bújni egy-egy virgonc napom után.
Nem volt sohasem több, csak egy csukám –
tartott, amíg tartott. Már nem bánom...
Ami a múltat őrzi: egy lányom,

egy illat, egy szó vagy talán egy kép...

És az idő mint rohanó kerék,
nem tesz mást, csak forog, forog, forog...
És csak az eltűnt percek boldogok...

2012. január 15.

Gyermek vagyok...

Selymesen simogató a hullám.
A víz felszíne megtart könnyedén.
S míg az égből ezer szikra hull rám,
A táj elnémul az éj köpenyén.

Ringok a vízen. A tó elringat.
Csillagok alatt felhő vánszorog.
A titokzatos éjjeli illat
Orromba bújik, s akár a horog

A halat, úgy tart fogva. A mélység
Taszít és kivet. Sötét és hideg.
A magasba vágyom. S hogy megértsék,
Ott jó lenni. Másutt nem éri meg...

Ezért kell lebegnünk, akár szárnyak
Nélkül, elmozdítani hegyeket.
Ehhez nem kell több hit, csak mustármag,
S akkor körülölel a szeretet.

Ringok a tavon s könnyű a testem.
Magányomra csillagok figyelnek.
Magam vagyok és mégsem... Szememben
Fényük. És Isten szemében: gyermek...

2011. december 4.

Tavaszzilat-émlékek

Elbűvöl a kert – színjátészó ékszer,
megcsodálni nem lehet elégszer;
szírmok színét, illatát vallatom,
amint nézem a nyitott ablakon.

És ahogy az ablakot kitártam,
madársereg trillázik vidáman –
egyik a másik után viharzik,
megkezdődnek lám, a kerti partik...

Kacagással telt meg a játszótér,
a hinta legalább egy szánkót ér...
Igyekszik Tavasz, hogy szerény legyen,
de nem változtat ez a lényegen,

mert tombol s varázsol színeivel
sok pici mag, ahogy sorra kikel.
Emlékszem, mikor együtt mi hárman
rúgtuk a labdát örök vihánokban,

és betörték itt-ott az ablakok,
de tettes sohasem találtatott...
Gyereksereg ahogyan határoz:
száguldás azonnal a labdához,

vagy kergetőzzünk, játsszunk bújócskát,
kapjuk el, találjuk meg a Jóskát...
Játszanék én most is – öregebben,
nézném, ahogy a függönyünk lebben,

s anyám int: gyertek, kész van az ebéd.
De az idő árnyakat hoz eléd,

mert hatalmas úr, nála nincs hitel,
nem érdekli, hogy kit mikor visz el...

Hát csodálom, míg lehet a kertet,
s eszembe jut egy aprócska gyermek...
Elmélázok színen és illaton,
és beszívom, mielőtt itt hagyom...

2014. április 2.

Óhaj

Ölelj át,
hogy melegedjek,
mint macska
a kemencesutban.
Összegömbölyödnék,
ahogy csak
anyám méhében tudtam,
és hozzád simulnék
szerelmesen.
Elférnék egy
tenyéryi helyen,
nem zavarnálak,
csak hadd lehessenek
mindig... Nálad.

2009. augusztus 14.

Köntös

1.

Homályosul... Mint selymes angóra,
simogat az alkony – és hangóra
veszi kezdetét: brekeg a béka,
tücsök ciripel; s a fény maradéka
lecsúszik az éjszaka mély torkán...
Megpihen a szellő, szél meg orkán;
s ahogy az éj felveszi köntösét,
úgy lepi el a tájat a sötét...

2.

Kilehelte lelkét, s hullott vére –
nem szaggatták széjjel, köntösére
sorsot vetettek; adtak ecetet
neki; nem tudták, hogy a szeretet
van ott a fán; kettévált a kárpit...
Megölnék a gazok egy királyt itt,
ezen az összetákolt kereszten.
Ő vállalta a halált... helyettem...

2014. május 30.

Teremtett világ

Hidd el nekem: az ég teteje kárpit,
ha lehajol és látni akar bárkit,
ne bántsa, ne sértse az Úr homlokát –
ezért olyan lágy tapintású brokát.

A sok növény, mely a földeken terem,
mindahány titokzatos tükörselyem;
a fű nem más, mint varázslatos szőnyeg,
melyet fáradtsággal a hajnal szőtt meg.

A színeket az égre felrakodta:
vörös, lila, cián, meg terrakotta,
s van mellette ezer másféle szín –
aranybarna, ezüst, sárga, karmazsin...

Az erdő lombja puha, mélyzöld bársony.
Tobzódik a táj, mint festői vászon.
Alant a zöld az úr, felül meg azúr,
ekképpen teremtett jókedvvel az Úr...

2011. augusztus 1.

Gyertyaláng

Mit ér a gyertya, ha félig-ég,
s mit érnek elhamvadt létigék.
Ha mulandó nem vált örök-re,
s nem tudok szólni, csak nyökögve,
pedig fontos, hogy jól megértsék:
nem számít más, csakis az érték.
Megérünk tán tíz sejtcserét,
utánunk jön egy új nemzedék.
És ami belőlünk megmarad:
csak a hitből ácsolt talpazat.
A gyertya mit ér alig-lánggal –
az eleven Ige a támfal.

2012. december 21.

Gyógyulás

Harmincnyszolc éve bénán szenvedek,
ketrecbe zár a kór, mint állatot,
kerülnek messze el az emberek –
pedig, pedig e szörnyű állapot

csak tó vizével orvosolható...
És az évek múltak sorra-rendre,
mindegyik egyforma: ólmos fakó,
s nincs gondja senkinek a betegre...

S egyszer jött egy ember, s kérdezett:
akarsz-e meggyógyulni barátom?
Én elfogadtam segítségedet,
s megvettél azóta drága áron...

Testem tiszta úgy, akár a templom,
s immár enyém a legszebb búzaszem,
eltűnik minden átok s a szenny, lom,
mert végre megtalált az emberem...

2014. február 5.

Felfelé tekints

Az élet csak lehelet, csak pára,
hát vigyázzon mindenki magára...
Ne hidd el, hogy az utolsó estén
elég egy vers, egy kép vagy festmény;
mindez nem számít, semmit sem segít,
ha életedben nincsen élő hit.
Milyen jó látni rét virágait;
szépségük, színük szinte megvakít.
Ma még virít, de holnapra kókad...
Nézd inkább te is a fenn valókat.
Az ember kora hetven, nyolcvan év,
s nem tudhatod, hogy vár-e biztos rév.
Ma fiatal vagy, s holnap erőtlen.
És abban vagy erős, nem erőben...
A látható világ csak megsebez.
Az életünk értelme lenne ez,
hogy szemünk a láthatóra tekint?
Felfelé nézz, mondom újra s megint...
Ha lefelé nézel, a kötelék
körülfon, megbénít. Nem lesz elég
majd semmi. Ezért felfelé tekints,
hiszen ami most van, egyszer csak nincs...

Az számít, hogy ma hiszel, s nem holnap.
Nézd inkább te is a fenn valókat.

2013. augusztus 2.

Színarany

Összetörted énem
nagyobbik részét,
mégsem fog el
magam iránt részvét.

Ha összetörsz is,
a gyógyuláshoz
elég erőt kapok Tőled.
És bár messze vagyok attól,
hogy a bennem levő tőzeg
gyémánttá nemesedjen,
elég, ha tudom:
én Benned vagyok,
és Te bennem.

Sokan mondják,
de nem vagy kegyetlen,
csak éppen tűzben próbálsz,
mint az ezüstöt, aranyat.
S ami visszamarad,
annak nagy ára van,
mert az színezüst
és színarany.

2009. március 24.

Örökkévalóság...

Egyszer majd eltűnnek a lábnyomok,
ahogy porlad a kő, és homok
lesz végül, s elfújja azt is a szél.
Porrá lesz minden: beton vagy acél,

s más, pusztíthatatlannak vélt anyag;
eltűnik a hold, elvetél a nap,
csillagok lehullnak mind a porba.
Új teremtés lesz akkortól fogva.

Eltűnik az ég, mint papírtekercs,
nem lesz idő – nap, hónap, óra, perc,
minden vétek szertefoszlik köddé.
Ami volt, nem lesz soha örökké.

Lesz valami egész más helyette:
csillag-életút a végtelenbe.
Nem lesz gyümölcstelen, holt, hiú ág,
csak mindig-ifjú, boldog fiúság...

2014. február 10.

Hajnali impresszió

Az út porában fény hempereg,
hajnal álmos kövén emberek
sietnek szóttlan; rőt szín csorog
hajnalpírból, szelíd bíborok...
Most fekszem a kórházi ágyon,
és agyam mint vetítővászon
pergeti újra a képeket.
Ki tudja, még meddig élhetek,
hogy mindezt még meddig láthatom.
Eltűnök, s nem marad árva nyom
sem utánam a téren s utcán,
nem néz rám senki kérdőn-furcsán;
az égen jelez tán szívárvány,
s majd angyalok játszanak hárfán,
s a színarany betölt egészen –
lám, ennyi volt a földi részem...

2013. március 3.

Szerelmes dal

Magamba szívlak,
Akár a friss levegőt.
Tőled kapok éltet,
Reménységet, erőt.

Magamba szívlak,
Mint vizet a szivacs,
És kinyílok Tőled,
Mint pirosuló pipacs.

Beoltottál engem
Erős szerelemmel,
Szellemem már mindent
Csakis Neked szentel.

Szívemet-lelkemet
Neked adom máris,
Hogy ragyogj énbennem,
Mint fénylő kaláris.

2010. március 7.

Csüggedés

Néha rettent a hitem,
Ami oly' hirtelen jött,
Odvas fák között,
Terméketlen napok
Közepette.
Létem meddő volt, molyette,
Tudatom majd' kettéhasadt.
Nem volt semmi
Szívderítő a Nap alatt.
S ahogy az idő haladt,
Éreztem, nem jó ez így.
S valaki szólt:
Ne félj, csak higgy!
Akkor megszűnt a félelem,
S én azóta létezem.

Mégis, néha előnt a közöny,
Amelyhez rég volt oly' sok közöm.
S hogy miért e csüggedés?
Tán, mert hitem kevés,
Hogy tökéletes lehetek.
Monoton múlnak órák, napok, hetek,
S minden azzal fenyeget,
Hogy visszatér a régi én.
De, hogy hitem elveszíteném,
Lassan megszűnik a gondolat.
Valaki megnyesi a szívemen
A fákat, bokrokat,
Hogy újult erővel
Termő gyümölcsöt hozzanak.

2008. március 18.

Csupasz hit

Sokszor voltam hitetlen, kétkedő.
Homlokomon volt már egy-két redő,
mire elhittem: Jézus a sziklám.
Úgy jött, mint derült égből a villám

e felismerés. Hordtam kupacba
múlt feneketlen kútját kutatva
életem kidobandó szemetét -
s mindebben volt valami meseszép...

Valami hatalmas lelkesedés.
S ami mára maradt, gyakran kevés.
Gondok fojtogatnak, mint indák.
Senki nem löki meg a hintát,

hogy szálljon, hogy közel legyen az ég...
Azért maradt még néhány marék.
Szorítom tenyerembe, hogy a szél
el ne fújja messze. Legyen acél-

kemény, amely mindennek ellenáll.
Ha eljön másodszor a nagy Király,
találhasson bennem elég hitet.
Mert másért élni – már nem éri meg...

2012. május18.

Belső kamra

A világ mint nyüzsgő, szédült karám,
a zajok özönét zúdítja rám...

Én pedig egyre vágyom a csendet,
hol még a csengő is halkan csenget,

ahol nincs részeg, bódult tivornya,
s a lábam nincsen összetiporva,
ahol a repülő épphogy zümmög,
és simogatón szólnak a kürtök...

Szívem-lelkem lassan belevásik;
kéne egy világ, kéne egy másik,
elmenni, eltűnni, el, el innen...
De vétkeim magammal kell vinnem,

előlük mégsem menekülhetek,
lehetnek bármilyen csodás helyek...
Van mégis talán: a belső kamra,
hol gondolataimmal magamra

maradhatok; imádság temploma,
ahonnan nem vágyom el, nem, soha...
Ahol a csendet szolgálja minden,
és fizetni érte nem kell, ingyen

kapok kegyelmet és megbocsátást...
Elmenekülni nem lehet, ám lásd:
van lehetőség csendes iramra –
mert ott a belső, szellemi kamra...

2014. január 14.

Bekötöz...

Ha ott állsz az árnyékos oldalon,
napsütés sosem ér, s az oltalom
se fon ma körbe. Alakod görnyedt,
és fáradt szemed már annyi könnyet
hullatott. A rossz oldalon állsz ám,
s hagyod, hogy akármilyen bálvány
mérgezze, uralja az életed.
Koldus vagy, aki folyvást kéreget,
hátha jut neki is egy-egy morzsa,
de semmi sincs, ami éhed oltja.
Ha testnek vetsz, veszedelmet aratsz,
s más nem marad, csak az alja, a zacc...
Körötted sok ember szédül, tolong,
s ha bennük bízol, bolond vagy, bolond.

Van valaki, Ő elrejt magába,
megtisztít, felemel, soha árva
nem leszel többet, nem szenvedsz tovább.
És bár kijártál annyi iskolát,
rájössz, hogy mit sem ér az ismeret:
Ő az, ki bekötöz minden sebet...

2013. június 26.

Olcsó dal

Ahogy a sejtet óvó membrán,
úgy őriz és gondot visel rám...
Testem és lelkem csak Őt várta,
a hús, a vér, szivárványhártya,
sorsomat megíró DNS...
Az életünk sosem végleges,
mert a halál nem tarthat fogva,
nem lehetünk a világ foglya.
Megszületni, élni s várni Őt,
levetni a régit, hisz kinőtt
a ruhánk, mindenünk toprongyos,
újba öltöznünk lenne fontos,
s éltünk ízesíteni sóval,
hogy ne legyen hamis, olcsó dal...

2014. január 2.

Benne élni...

Hús a húsából, csont a csontjából.
Képmás, ki Tőle izzik és lángol -
Általa, Vele és Érte vagyok.
Benne élni felette nagy titok.

Századok hordták a sok mocskot rám,
s Ő elvette mind, bűnné lett a fán.
Akik elhiszik ezt, mind boldogok.
Benne élni felette nagy titok.

Vagyok az új teremtés részese.
Aki hisz, tudja jól, ez nem mese.
Eltűnik minden: föld, ég, csillagok,
s marad Ő, Kiben élni nagy titok.

Hús a húsából, csont a csontjából vagyok.
Őhöz tartozni felette nagy titok.

2012. április 18.

Mennyei Jeruzsálem

Ilyet nem láthatsz soha, sehol:
rőt-barnán csillog a karneol,
s ahogy a fény halkan zongoráz,
csillan fényesen a füst-topáz.

Lábad mocskos sárban nem ragad;
zöld színben tündököl a smaragd,
és bármely tiszta utcán jársz is,
visszamosolyog rád a jáspis.

Nincs aszfalt és nincsen vad beton;
víztisztán kéklík a kalcedon;
töröltetik a gyász s a sír;
világít kéken a lány zafír.

Gond és bánat többé nem szorít;
sárgászöldben ég a krizolit,
s amint a fény csillagot ráhint,
vörösen tündököl a jácint.

S a színekben tobzódó dián
feketéllik az obszidián;
a város átlátszó színarany;
s minden úgy lesz, ahogy írva van!

2014. január 3.

Fehérben...

Szellőből és napból kiraklak,
s fittyet hányva minden divatnak,
felöltöztetek hófehérbe.
Nem tartozol semmivel érte...

Adnék gyöngyöt és aranyláncot,
és sok-sok kincset, amit látsz ott...
Ennyi szépséget eldobni kár;
nem biztos, hogy annak jó, ki vár...

Régi kőszíved elkopott már,
nem hisz semmit, s mint kajla kontár,
rossz felé vezet, útvesztőbe.
Amíg lehet, szabadulj tőle.

Megmutatnám, mi az, mit hoztam,
és beszélgetnénk hosszan-hosszan.
Szíved ültetném egy cserépbe,
és hússzívet adnék cserébe.

Mozaikokból összeraklak,
megmutatlak süketnek, vaknak,
mindannak, aki sánta s dadog,
hogy mindent... mindent nektek adok...

Mozaikból kirakni vágylak.
Ne légy rab tovább, s mint a bátrak,
ugorj! És sose várja a bérre,
s én felöltöztetek fehérbe...

2014. október 3.

Más volt régen...

Régen más volt, már semmi sem ugyanaz;
más a nyár, másként tombol a tavasz;
a pillangó is másképpen repked,
s a napmeleget sem így szeretted...

S amíg a mező tavasszal dőzsöl,
csodálatával többet időzöl...
Ahogy virágzik sok színes bokor,
tekinteted gyakorta kóborol

és akad meg lázadó szirmokon;
és ha sír az ég, sem veszed zokon...
Elővesz néha csöndes áhítat,
mikor szivárványt látsz mint egy hidat,

mi átível téren, hiten, koron...
S ha sötét is minden, mint a korom,
átvilágít rajta az égi fény,
mint Ige – lámpásként a hű hitén...

2014. március 18.

Tékozlás

I.

Megkeményítettem a szívem
és elbúcsúztam: ne várj, vízen
nem tudok járni; el, el innen,
itt lánc van rajtam és bilincsben

vergődöm. Könnyed meg nem hatott,
mert szeretni és élni vagyok.
Étel, ital, dínom-dánom, meg
minden... Biztosan nem bánom meg,

hogy így döntöttem. Virágcserep
házak ablakán, leányderék,
csók, kéj, mámor, komorságnak itt
nyoma sincs, törölték az avítt

szavakat. Hívogat parázna
függöny s mögötte kaland, párna...

II.

Pénzem oda, becsukódik az
ajtó... Amit atyám mond, igaz
tán... Körülöttem bűn és mocsok,
tobzódnak pokoli démonok.

A lét peremén rám, itt oldalt
bűvölnek bűzös altatódalt.
Éhes vagyok, ruhám szétfoslott,

mezítláb, takarnak a lombok.

Nagy kanállal falt fel az élet,
hiány emészt, mint galandféreg.
Mégis kellenek avított szavak,
hogy fölfelé lépcsőt rakjanak...

Miért, hogy könnyed meg nem hatott?
Nélküled árva vagyok... s halott...

III.

Ott fenn az égben ti angyalok,
fiamra mindig vigyázatok,
a lábát nehogy kőbe üsse.
S ha nincs már aranya, ezüstje,

lépteit vezessétek haza.
Vár rá az otthon és vár az a
sok szeretett rokon és barát,
akik átérzik mind a baját.

Ha távol szükségét szenvedett,
ittthon ölelő kar s megvetett
ágy várja; itt nem lesz hiánya
semmiben; ő szívem királya,

és visszavárom őt, mióta
itt hagyott; már a sors kiróttá
rá a büntetést; fiam, szegény
fiam. Bátyád nem szeret, de én

naponta várlak, mint egy árva,
naponta... talán nem hiába...

IV.

Atyám, bocsáss meg, mert vétettem
ellened, s mert jöttem kéretlen
hozzád. Elfeledtem a lázat,
ami elűzött, már alázat

van szívemben, és téged akar
szolgálni. Elmúlt a zűrzavar,
fejem tiszta és élttem szabad,
ha elnyerem bocsánatodat.

Fiam, mit meg ne bocsátanék,
nincs olyan dolog. Most már az ég
velünk örül, hisz itt vagy újra.
Hangosan szóljon hárfá húrja,

vidám ajkakon zengjen ének,
atya és fiú örömének
örüljön a szolga és szabad:
megtaláltam elveszett fiamat.

Ahol jó a gonoszt legyűrte,
egymást ölelték ott keblükre...

2011. szeptember 25-2012. szeptember 11.

Emberré lett...

Mivel az embert nagyon szerette,
vállalkozott e furcsa szerepre,
és belebújt az ember bőrébe.
Gazok levetkőztették pőrére,
fejére töviskoronát tettek,
és közben ácsolták a keresztet.
Egyedül Ő, csakis Ő az élet.
Hagyta mégis, hadd vigyék pribékek.

Ő tette le, nem vették el Tőle...
Meghalt, sötétség borult a földre,
hisz megölték a világosságot...
Utált volt, gyűlölt és megalázott,
mert a kereszt hitetlenek botrány:
ha Isten Fia, mért hal meg holt fán?
Bűneinket vitte fel a fára –
nem hagyta az embert egymagára.

Azután feltámadt harmadnapon,
s mivel az embert szereti nagyon,
otthont készít az Őt szeretőknak.
Örök lakást, szilárdat, erőset,
nem eszik molyok, nem fogja rozsdá;
és a holtakat is előhozza...
Hiszen egyedül csak Ő az élet,
tehetnek akármit gaz pribékek...

2014. április 22.

Bárcsak lennék...

Nem Te kárhoztatsz, hanem Igéd
és én sírok bűneim felett,
s majd letörlőd testem szégyenét
és örökre csak Veled leszek.

Te vagy, ki soha el nem felejt:
értékes vagyok Neked, drága;
és szemedben nem vagyok selejt,
s nem vagyok szívedből kizárva.

Szeretetedből sosem elég,
hiszen nyomorult vagyok, koldus...
Hozzád kapcsol minden kötelék;
zöld legelőkre vezetsz, hol dús

a fű, s éltet ad, hús a forrás.
Ó, bárcsak lennék... hű hasonmás...

2014. július 21.

Élet legyen...

Születnek bennem síró balladák,
és amíg az árny, a kétség ballag át
valómon, átfesti arcomat,
hogyan legyen tökéletes nyomat...
S a tűzben próbált olcsó ötvözet
helyébe csak nemes kerül; s jöhet
a többi: fénylő, csiszolt drágakő,
amely a szenvedésből áll elő...
Ne éljek úgy, ahogy a föld kihány,
hogyan éltem ne legyen konok, silány.
Akármilyen van bennem, haszontalan:
csak sár, agyag, salak. Hitem arany,
s Isten belőlem annyit kiéget:
ne halál legyen belül, csak élet...

2014. február 26.

Örök lakás

Sokan hiszik, az élet verseny:
az éneket ki fújja szebben,
ki perdül kecsesebben tánkra,
kinek van boldogabb románca,
ki a korszerűbb vagy modernebb,
ki műveli szebben a kertet,
kinek falán virít egy van Gogh,
kinek pénzét őrzik a bankok,
és még... még sorolhatnám tovább.
Nem lehetne ember ostobább...

Versengeni hatalmas vétek;
követik egymást nemzedékek,
s beleesnek mind e hibába,
és nem értik: mindez hiába...
Elenyész mind, ami látható
mint szárazságban a bányató,
mint napsütésben csilló harmat.
Minek szerezni itt hatalmat?
Földi sátorházunk elbomol –
a menny várjon miránk, ne pokol.

Ó bárcsak, bárcsak megértenéd:
létünk lényege nem földi lét.
Ez csak állomás, tranzit csupán.
Ma vagy holnap, vagy holnapután
elmegyünk és itt hagyunk mindent –
nem fogad be vagyont a sír lent...
Ne kelljen kézzel csinált, semmi,
csak amit nem lehet megvenni...

Megéri élni jobban, szebben,
mert házunk van – ott fenn... a mennyben...

2014. május 16.

Ma is alkot...

Szüntelenül komponál és alkot,
illatot terem, színeket, hangot...
S ki szereti Őt: hordja tenyerén;
És kell-e ennél nagyobb nyereség?

Mert a világot is elnyerhetem,
de holt vagyok akkor, élő tetem.
Mozgok talán, beszélek és nézek,
de nincs bennem semmi, semmi élet...

Szüntelenül alkot és komponál,
s legyen az bár csillag vagy pókfonál,
örömét, tetszését leli benne.
És sosincs olyan, hogy megpihessen...

Komponál és alkot szüntelenül,
és várja, hogy változz, ott... legbelül...

2014. április 8.

Taníts meg...

Taníts meg azt mondanom: igen,
hogy ott maradjak a felszínen,
hogy ne csak nézzek, hanem lássak,
s bensőmet hassa át alázat.

Taníts meg azt mondanom: igen –
engedelmesen, szelíden.
S hogy akaratod mindig lessem,
és emelj fel, hogyha elestem.

Taníts meg azt mondanom: igen,
s legyen hűséges, tiszta szívem.
S ha néha széles úton járok,
ne vigyenek félre az álmok.

Taníts meg azt mondanom: igen,
és taníts meg járni a vízen.
Legyen a hitem mustármagnyi,
mert nekem elég, elég annyi...

Taníts meg azt mondanom: ámen.
S ha kérded, akarom-e – már nem.
S hogy akaratod legyen enyém,
élj bennem, s legyek többé nem én...

2013. július 3.

Éltető tavasz

Itt vagy végre tavasz, te jó sáfár,
ember, vadállat és a jószág vár;
tenálad még nincs rekkenő meleg,
s az ember szédülten nem őgyeleg...

Rád várt a szív, az ízület s velő,
te kedves, szelíd, lelket éltető,
fásult erekbe életet lopó...
Szagolgatunk, akár a jó kopó,

egész valónk illattal lesz telve,
s szakad le rólunk a télnek terhe;
eltűnik immár – fagyos, kérkedő,
fellelegzik a poros, vén tető,

nem nyomja többé a hó nagy súlya;
üde zöldet ölt magára újra
a táj s a korábban halott mező.
Ne félj, ne rettegj, te szenvedő,

nincsen már jéghideg s koromsötét,
napmeleg törte meg a börtönét...
Minden érben éltető víz fakad,
s szabadnak érzed újra önmagad...

2014. március 4.

Nyarak falun...

Nagy volt az udvar, valódi birtok.
Kíveslett a nyár, akár a szirmok,
a nap hevített forrón, majd puhán,
esténként szaladtunk a fény után.

Kert végében a bő, fele nád,
fele sás; zengett a víg szerenád.
Figyeltük a bukó nap sugarát
hogyan vibrál, s hogy suhan át

a nádason. Feslett a buzogány,
nyakában tündérrózsát vitt a lány;
megszólt a hangos tücsökzene -
mintha mind rekordot döntene...

Rovarhadnak el kellett bújniá
apró zezugokba. Petúnia
csukta szirmát, pihent a gólyaláb,
s a kormos éjben álom vert tanyát...

2013. január 9.

Ősbe fordul

Lehántja magáról a természet
nyári köntösét. Pihen az élet.

Fátyolos köd-húron zenél a szél,
ólmos a hajnal, zordon hallgatag,
álmát alussza most a denevér,
rozsdáll a táj, szunnyad az almamag.

Pihenni tér ma már a fáradt fűz,
álomba lógatja lomha lombját.
Az ősz minden vigasságot elűz.
Pihen a lét és pihen a korlát...

A nyár pompája lassan romba dől,
sárga, rőt és rozsdá köszönt amott,
sápadt zöld között virít messziről,
tücsök a víg zenével föl hagyott...

Az ajtó nyikordul, a nyár kilép;
próbára teszi az ember hitét...

2008. szeptember 17.

Hideg, fehér...

Égi dunyhát ráz ki Hóányó –
hópehely, megannyi porhanyó;
hófehéren csillogó tető;
támad most a tél, a törtető...

Szél sikolt a zordon ormokon,
míg a síkon halkulón oson;
tündöklő jégvirágcikornya;
cukorsüveg a templom tornya.

Árva erdő, mint egy tetszhalott,
némasága fáj, oly elhagyott...
Ég felé tör fehérlő pózna;
jeges fagy szívekbe lopózna...

Lám, a természet nem óvatlan:
élő magot véd a hó-paplan;
mert élet van bizony a magban,
s mint a rügy, nemsokára pattan...

2013. december 18.

Megszületik...

Földre a felhő porcukrot hint ma;
szunnyad a játék, alszik a hinta;
napkorongon, e hatalmas ostyán
felleg fekszik; megdermedt borostyán
kúszik a fán; hó húzza az ágat,
tetszhalott erdőn néma vadállat
élelemért dideregve kajtat;
ezeregy szikra várja a hajnalt;
várja a lélek a jó meleget:
s este világra jön a szeretet...

2013. november 27.

Tabló

1.

Hajdani kép vibrál láng-csorogva;
reszketve áll az iskola előtt,
elmúlást idéz benne, temetőt;
akárhol, csak itt ne ácsorogna.
Hol vannak a régi játszótársak?
Kivel kergetőzik majd ezután?
Könnyeit nyelve álldogál bután,
és otthon lenne – ó bárcsak, bárcsak...
Múltat idéz körötte minden. Holt
napot takarja szürke, őszi ég.
Magánya benne vad jeget csiholt.
Óvó otthon melegét őrzi még
sokáig, és ragyog benne, ki volt –
mint napban hús obszidián szikék.

2.

Mint napban hűs obszidián szikék,
csillog szeme tavasz ege alatt.

Az első pár hónap hogy elszaladt,
akár a mezőn riadt őzikék.

Csoportképen szelíden mosolyog;
ijedtségét felitta az idő

mint gyógyító ír; csírából kinő
tudása fája – hatalmas dolog...

Tavasz ege sokkal szebb odafenn;
és bár erősnek látszik, gyenge még,
és szép szemében izzik a jelen.

Egyszer rájön: fiatal volt, de szép,
üde, csibész, de mégsem szemtelen;
elhalt magból újult szép nemzedék.

3.

Elhalt magból újult szép nemzedék,
gyűjtsétek csokorba rét virágát;
álmotok csilló, vérvörös gránát.
Ki lát titeket, hajtsa meg fejét.
Üde harmatarcú, szép csibészek,
napba bemártott szivárványecset
írja az égre kéréseitek,
s dallal legyen telve mind a fészek.
Burokban született vidám sereg.
Hogy mindenki tudja, mi a dolga,
és hogy élni csakis így éri meg,
az úton néha meg-megbotolva
legyetek mind-mind engedelmesek;
tekintete derűs, nem mogorva.

4.

Tekintete derűs, nem mogorva;
néha azért pislákol, imbolyog,
mert mi boldogítana, nincs dolog,
árny hull fára, virágra, bokorra.
Kiégett tarló, kiszáradt patak,
elveszett, tönkrement illúziók,
kiürült a lélek és vagy húsz fiók,
homlokára barázdát szántanak
az évek, a gondok, a holt magány.
Nem sejti, hogy a boldogság hol áll,
vagy éppen hol vándorol, mert ahány-
szor keresi, nem leli. A halál
is kopogtat; titokzatos talány -
hajába a szél lázat ondolál...

5.

Hajába a szél lázat ondolál,
és már érti a szelídség szavát;
tudja, ki ellenség, ki jó barát,
fülében cseng a dallam, szép korál.
Lelkesedése ím új révbe ért,
már ott van a párja, vár a család,
élvezi élete pillanatát,
kárpótlást kap mind a holt évekért.
Érik a szőlő a domboldalon,
és borral telik meg minden pince;
Áldás van rajta, szelíd oltalom...
A szeretet lett élete kincse;
eltűnt minden vétek, bűn, nagy halom...
Álma Mount Everest hegygerince.

6.

Álma Mount Everest hegygerince,
de megteszi Alpok is, mely kisebb.
Van néhány régebbi s néhány friss seb,
de nem hagyja, hogy baj leterítse.
A valóságban nincsen jó diák,
sem kiváló osztályzat, sem jeles;
a világ vagy gonosz vagy semleges...
Fülében hangzanak melódiák,
visszaringatják a ködlő múltba.
Világ szerint semmire sem vitte,
de nem tenne mást most sem, ha újra
előlről kezdené is, csak hitre
váltaná be az aprót, nem búra,
és lenne kézzel vert csendű csipke...

7.

És lenne kézzel vert csendű csipke,
susogó lomb simogató szélben;
és vidáman álmodozna ébren,
és lenne sólyom, galamb vagy cinke,
kis virág egy rég megkopott dián,
vagy egy pók, mely sarokba selymet sző,
vagy egy ember – szőlővesszőt metsző;
és elmerengne egy melódián...

Lenne patak, bővizű, csobogó,
amely a nagy víz felé folydogál,
vagy kecses zene: barokk, rokokó,
vagy rohanó idő, mely meg-megáll...

Lenne színarany s ezüst – ragyogó,
maró rozsdá helyett gyémánt s opál.

8.

Maró rozsda helyett gyémánt s opál
kell az élethez – csak ami érték;
mennyi-mennyi álmát széjjeltépték,
de nem bánja. Most csendet komponál...
Túl hangos volt sokszor a zaj, ricsaj,
pedig mindig nyugalomra vágyott;
És nem ő győzte le a világot,
lehetett bár akármilyen szilaj.
Szíve telve volt mély gyengédséggel,
gyakran adott s csak néha-néha kért;
s ha elfogta is mardosó kétely,
szomszédba nem ment megtartó hitért.
azt sem bánja, hogy keveset ért el;
szelíd szeme mosolyra ösztökélt.

9.

Szelíd szeme mosolyra ösztökélt,
hisz tudja, hogy ott van a karácsony,
nem kell számon kérnie barátan
és ellenségen, hogy hogyan is élt.
Az ítélkezés nem az ő dolga.
Feltámadt az Úr s ítél népeket;
az ember meg szerelmet kéreget,
s jó, ha tudja, nem lehet, csak szolgál,
semmi más – fontos a hű alázat...
Mert felfuvalkodottnak lenni kár,
és bízni abban, ami csak látszat,
üres csillogás, hasztalan piár...
Csak abban kell hinni, ami áthat,
mély-bársony titkokat tudó, szikár...

10.

Mély-bársony, titkokat tudó szikár
élet csak igaz forrásból fakad,
amely érré duzzad, aztán patak,
majd végül tenger lesz, és nincs hínár
benne, mert tiszta életet adó.

Belsejében csillagok születnek
annak, ki minden áldott szüretnek
örülni tud – ez több mint megható.

Csilló kövek ragyognak fel hitén,
amely szilárd, erős, bár ösztövé;,
nem csábíthatja el csaló szirén...

Jákob lajtorjája kell, mely fölér
az égig; ott a mélység is szívé:
faggatna tengert síró gyöngyökért...

11.

Faggatna tengert síró gyöngyökért,
melyek a kínban csak szebbé válnak,
és nem engednek bolond halálnak;
már tudja, mit kell tennie, s miért.
Most, hogy már elhagyta a látszatot,
és élni másként akart, mint mások,
nem zavarták gonosz látomások,
s végre tiszta játékot játszhatott...
Mit elmulasztott, nem kevés bizony...
Mint kibe a lélek csak hálni jár,
élt egykor: mint hal, amit a szigony
partra vet; mára már viszont király,
övé az élet, és nincs több iszony.
Olajos bort szeretne inni már.

12.

Olajos bort szeretne inni már,
amelyben élet van, mert nem lőre.
Nem néz már hátra, csak előre,
és többé nem türelmetlen, kivár...
Gyönyörködik, ha újra kék az ég
nagy szürkesség vagy nagy vihar nyomán;
a szent, mi vonzza őt, nem a profán.
A réten nyílnak bársony őszikék...
Az Úr mondja: kérjétek és kaptok –
megragadja hát ezt a szép Igét;
és míg az idő kereke kattog,
keresi a létrát, mely égig ért;
az idő nem áll meg, bőszen akarnok.
Emlékszik, hogy hitet s szerelmet kért

13.

Emlékszik, hogy hitet s szerelmet kért.
Közben múltak jó és rosszabb évek,
mint lélek-zúzó, néma kísértet,
s megfizetett busásan mindenért.
De semmi sem döntötte mélységbe;
erősen hitte, az élet örök,
a bánatot legyőzik örömök,
és győztesen jut az út végére.
Már nem fél, nem álldogál riadtan,
nem rémiszti sötét és semmi már,
az sem, ha rab lesz, ha bilincs kattán,
mert belül szabad, akár a madár...
S míg a percek haladnak lopva, lassan,
amott az illó fényben csend szítál...

14.

Amott az illó fényben csend szítál;
Tán lehetett volna mindent szebben,
jobban tennie; élt, mint hitetlen,
majd lett hite. Élete nem volt bál,
sem mulatság, inkább kemény munka.
Testén-lelkén ott vannak a karcok,
mert miközben élt, szenvedett – harcolt;
de megtenné most is, újra s újra...
S idő amíg éltére percet hint,
őrizné azt, ne eméssze rozsda.
S ha nem menne is minden terv szerint,
minden szépet fogna két marokba,
s hálát adna, hogy nézheti, amint
hajdani kép vibrál láng-csorogva...

Mesterszonett

Hajdani kép vibrál láng-csorogva,
mint napban hűs obszidián szikék,
elhalt magból újult szép nemzedék.
Tekintete derűs, nem mogorva.
Hajába a szél lázat ondolál,
álma Mount Everest hegygerince,
és lenne kézzel vert csendű csipke,
maró rozsdá helyett gyémánt s opál.
Szelíd szeme mosolyra ösztökélt:
mély-bársony, titkokat tudó szikár;
faggatna tengert síró gyöngyökért,
olajos bort szeretne inni már;
emlékszik, hogy hitet s szerelmet kért...
Amott az illó fényben csend szital...

2011. augusztus 24 - 2014. április 23.

Oltalom

Itt állok Előtted
Szótlan, kifosztottan,
Szegény-gazdagon.
Ma már semmim sincs,
Csak amit Te adsz:
Oltalom.

Volt sok szennyes napom,
Átkom, terhem, bűnöm – halom.
Ma már semmim sincs,
Csak amit Te adsz:
Oltalom.

Éltem a világban
Süketen, vakon,
Őriztem sok
Értéktelen kacatom.
Ma már semmim sincs,
Csak amit Te adsz:
Oltalom.

Nyugtalan voltam nagyon.
Hiányod húsomba vájt,
Mint éles karom.
Ma már semmim sincs,
Csak amit Te adsz:
Oltalom.

Általad van múltam,
Jelenem és holnapom.

2008. január 29.

Ő a gyökér...

Ő a gyökér, én pedig az ág.
Imádom Őt, érzem illatát...
Itt van velem, itt lenn a földön,
hogy segítsen megöldökölnöm
a tagjaiban lakó rosszat,
s hogy ne adjak helyt a gonosznak;
hogy le tudjam vágni a kezem,
ha ellene azzal vétkezem...

Ő a gyökér, én pedig az ág.
Imádom Őt, érzem illatát...
Nyesi le a vadhajtásokat,
és ha meginog az ácsolat,
kijavítja, mert hű és igaz.
És amikor az útszéli gaz
nem enged nőni, sűrűn befon,
nem számít sziktalaj vagy beton...

Ő a gyökér, én pedig az ág.
Imádom Őt, érzem illatát...
Ma még itt lent van a színterem,
ahol sokszor olyan színtelen
a díszlet, a háttér, a színpad,
de Vele sosem vagyok színvak...
Róla álmodom józan-ébren –
s egyszer ott leszek örökében...

2013. november 19.

Kérdés

Ki szülte mondd a harmatcseppet,
s a földi csodák miből lettek;
a felhőket is ki formázta,
s ki tett levelet minden ágra;
ki mozgatja kezed meg lábad,
és szellemed, mely folyton lázad...

Honnan vannak a gondolatok,
miből tudod, hogy: élek, vagyok;
ki adott a szádba beszédet,
hogymondhasd: a világ de szép lett;
honnan a virágnak a szirma,
és rajta harmat – mintha sírna.

Ki formálta szíved és veséd
és ki adta érted mindenét...

2014. november 21.

Forrásom

Domboldalon szerény kis tőzike
szomjazik, s árnyéka hull a porba.
Amott két lepke kergetőzik. E
táj szelíd, ám olykor mogorva.

Port nyel út szélén árva ibolya –
tavasz hagyta itt, a jó kis firma –
idehallik vízvágyó sikolya;
zsálya mintha csillagokkal sírna...

Nem talál sehol békát a gólya –
csak egy ebihal lenne legalább...
Magában sorvad a mandragóra;
s lám a tó kiszáradt s apad a láp.

Zápor kellene vagy olyan forma,
hisz víz nélkül az élet kiszárad;
hulljon a csepp, teljen a csatorna,
s ihasson minden növény és állat.

S egyszerre ég alatt és föld fölött
megindul cseppre csepp, s a puszta már
nem szomjazik tovább. Az ég dörög,
iszik a föld, gyökér, kutya, szamár.

Ilyen az ember is, ilyen bizony,
nincsen benne élet, ha víz nincsen...
Ezért az élet forrását iszom,
s általa éltet, éltet az Isten.

2013. augusztus 19.

Fogva tartott

Letaposták talpak térdek
Elkopott sokak homlokán
Semmi sem volt amit vétett
Mégis meghalt a Golgotán
Nagyobb volt Ő mint a szombat
Fájdalmak tiszta férfija
Nem tarthatta fogva rothadt
Világ bilincse és iga

2011. augusztus 15.

Korszellem

Azt hiszed, te választod a jobbik részt,
hát csak dőzsölj, és az életed csipkézd,
legyen rajta madeira, hímzés meg tüll,
s hogy ne érezd magad soha egyedül,

vedd körül magad sok drága tárggyal;
díszítse a kalapod árvalányhaj,
és sok arany ékszer és ezüst is kell még,
s számtalan csillogó, szebbnél szebb kellék.

Mindegy, hogy nős vagy, férjes vagy hajadon,
a gondtalan élethez kell a vagyon.
Neked a veszteség a siratófal,
és nem törődsz holmi kényszeradóval.

S míg más ember csak ide-oda kapkod,
te törpékkel ékesíted a parkod.
Nem mindegy, hogy fajtád milyen testet hord,
s ruhája sem lehet holmi feslett kord...

A fontos: legyen tele minden fiók –
nem kellene magasabb dimenziók...
S amíg te vagyonnal törődsz meg testtel,
nem figyelsz rá, hogy szellemed mit vesz el...

2014. május 23.

Mindig Tiéd...

Az ember ébren, s hogyha szendereg,
mindig Tiéd; Igéid kellenek,
ha áll, ha jár, ha szól, vagy ha hallgat,
ha szegény, vagy birtokol hatalmat,
mint friss nedű a szomjas vándornak,
s bűnösnek, kit vétkei vádolnak.

Az ember ébren, s hogyha szendereg,
szüksége van Rád. Hogyha szenvedek,
balzsamoddal lágyan betakarsz.
Tiéd a kéz, a láb, a száj, az arc.
Alkotásod a csillag, a föld s ég,
érleled a Míndenség gyümölcsét.

Az ember ébren, s hogyha szendereg,
mindig Tiéd; ha szólnak fegyverek,
vagy béke van, mindig zaklatott,
amíg a békességed nem adod,
mely minden értelmet felülhalad,
mert benne ajándékozod Magad.

Az ember ébren, s hogyha szendereg,
csakis Tiéd; mibennünk a szent erek
is hatalmad, dicsőséged zengik,
hiszen Nélküled nem vagyunk senkik.
Életünkre kellene Igéid,
hogy a porból feljussunk az égig.

2014. május 13.

Pünkösöd előtt

Ó, Szentlélek!
Az első Pünkösöd óta éltet
És táplál tüzed.
Milyenek is lennénk Nélküled?
Mint papíron a holt betű,
Mint megszólalni képtelen,
Húr nélküli hegedű.
Olyan vagy, akár a hűs forrás,
Éltető nedű.
Általad leszünk – mint frissen
öntözött fű – üdék.
S ha szívünket ellepi a bűn
Mint keserű üledék,
Te választod el
A salaktól a nemest.
Te vagy, Ki megtisztít
És hófehérre fest.
Általad lesz fürge a rest,
És az álmodozó józan.
Szépséged tükrözi
A tündérrózsza a tóban
És a pipacs az út mentén.
Hogy tiszta templomod legyek,
Mennyire szeretném!
Rólad regél a rét
Minden virága,
Te túrsz szerelmesen
A szép lány hajába,
Tőled illatos a mályva,
Meg a bódító rózsza.
S bár nem tud róla,

Téged dicsér minden lélek,
Mert Te vagy,
Akitől él az élet.

2009. május 29.

Szükségben...

Egyre nő az árny a fénybe gombolt
délután. Ma már minden, minden nyűg..
Ez az, amire sohasem gondolt
volna régen. Zongorabillentyűk

hangjában elvegyül. Ágyat vackol
mint ágról szakadt szegény, és lomhán
lefekszik. A hajdan volt kamaszkor
jön elé, s mint ordító oroszlán,

kínozza a múlt. Mintha zuhanna
s nem tudja, mit kell tennie s hogyan...
Egyszer régen eltűnt a nyugalma.

Hiába. Csak kapkod, s egyre rohan
a vesztébe. Mint szerte szórt szalma...
S hogy elrontotta – tudja pontosan...

2011. november 4.

Hol keresselek?

Megállíthatatlanul zuhog,
azt hittem, hogy belepusztulok,
mikor halála hírért hozták.
Micsoda ez, milyen gonoszság,

hogyan elrabolta tőlem őt az ég,
hisz két karja volt a menedék,
és mosolya, meg szelíd szava;
nincsen többé, aki vár haza.

Megállíthatatlanul zuhog,
az éjszaka mély, sötét szurok.
Csatornán koppannak a cseppek -
emlékeim között kereslek.

Nem látok át a múlt homályán;
hangod fülemben s elhal árván,
érezem bársony simogatásod,
mely az idő fogán elvászott.

Nagy a hideg, reszketve fázom...
Nem maradt utánad se lábnyom,
se meleget adó, puha fészek,
nem főzöl már többé ebédet.

Nagy a hideg, reszketve fázom...
Hogyan segíthetnék anyámon?
Egyre emészt, mardos a bánat;
hol keressem édesanyámat...

2010. június 25.

Siettem...

Siettem, hogy elmondjam a síró széllel,
Ő vigasztal s szeretetével kibélel,
hogy elviseld a hőséget és a fagyot,
hogy ne törj össze, ha valaki elhagyott.

Siettem, hogy elmondjam a sudár fával,
melynek ágain trilláz a víg madárdal:
mindaz, amit csak látsz, neked teremtetett,
s Ő segít, hogy megtaláld azt, aki szeret.

Siettem, hogy elmondjam sebes folyóval,
karodban gyermek ring majd, s altatódal
hangja száll a lilabársony éji csendben.
És hogy mindezt elmondjam neked, siettem...

2013. július 10.

Ölelj, ölelj...

Fogd a kezem hogy ne féljek
Öled legyen meleg fészek
Karod legyen mindig támasz
Válaszod az örök válasz

Füled hallja amit mondok
Hangod – akár a harangok
Szemed arcom tiszta tükre
Álmod áldás életünkre

Amit most a lelkem óhajt
Énekelj egy altatódalt
S míg a világ jobbá válik
Ölelj, ölelj... mindhalálíg

2011. november 27.

Emlékkép

Valóban rá emlékszem-e
Idő-tükör foncsorában –
Alakja, arca és szeme
Vajon milyen volt korábban?

Szivárványhártya tükrében
Mézcsordulással dús nyárvég.
Milyen régen volt, de régen –
Álom, valóság vagy játék...

2011. szeptember 2.

Új szerep

Bizony, üres... oly árva most a fészek:
tűnik el rohanva illat, testmeleg;
egyszerre összeállnak majd a részek,
s néma búsulásom is kikecmereg

a múlt dacos dohából – kóros lelet...
Polc alatt lapul a sáros sportcipő;
kírámolt lét, sötét szoba, holt idő –
de nem foglalkozom vele... Stopperek

hiába mérik, elrepül, akár homok;
míg marasztalnám, ő folyton háborog –
akkor is, ha szól a dal vagy dob pereg.

Hiányos már a régi, s mint tetszhalott,
térne vissza az, aki már nem vagyok...
A színpad változik, itt az új szerep...

2012. november 13.

Városom

Kormon és a sűrű füstködön
át kelt a nap, és szállt a pernye,
mint a hó, de mégis volt öröm,
bár ellepett a város szennye.

Látok megfáradt szemeket és
kormos arcokat, a mély tárna
festette be őket; s nem kevés
asszonyi kart - hiába tárva...

Át a korom- meg a füstködön
eszembe jut sokszor még ma is,
ha olykor keményen küszködöm:
ez valóság, s minden más hamis.

Ma már bezárva mind a bánya.
Hét dombjáról ölembe omló
városomnak maradok lánya -
szeretett-gyűlölt, édes Komló.

2013. január 10.

Mindenütt kerestél

Mindenütt kerestél, hozzám szólt szavad,
én mégsem akartam semmit belőle.
Egyedül álltam csak némán, roskatag,
és közben nem haladtam előre.

Pedig adtál annyi szép talantumot,
de gyöngyeimet disznók elé szórtam.
Kiegett voltam, fáradt, fásult, unott,
magamba süppedő, konokul szótlan.

S mint földbe hullt egyetlen árva mag,
mint pillangó-létet a báb és lárva,
hogy életem legyen, egyre vártalak,
gyomok között, a széles úton járva.

Mindenütt kerestél, hozzám szólt szavad.
S mert meghallottam, szívem már nem bádog,
és tudom: én is nagyon akartalak.
És szüntelenül hirdetem nagyságod.

2011. március 3.

Mosoly az arcomon

A gondolat, hogy vagy,
mosolyt csal arcomra.
Milyen bánatos is
lennék nélküled!
Mint árva bárány,
ha nem talál friss füvet,
mint az elcsatangolt
jószágot sirató béres,
mint világítani képtelen,
összetört mécses,
mint az ember,
ha fázik és éhes,
és csak keres és keres
szüntelen,
ahogy egykor én is.
Mióta rád találtam,
te vagy a mindenem.

Ha csak rád gondolok,
arcomra mosolyt
varázsol a tudat,
hogy létezel.
Aki nélküled él,
csak hálni jár belé a lélek.
Nem hevítik
a jót tenni vágyó,
nemes szenvedélyek.
Az kietlen pusztá
és kopár sírhalom.
Nincs benne szeretet

és nincsen irgalom.

És bár nem látlak,
hiszek így: vakon.
És ha rád gondolok,
mosoly ül arcomon.

2009. július 17.

A jó irány

Nem kellesz a nagyvilágnak – kihány,
mert nem követsz megszabott trendeket;
pedig amit az felépít, silány,
szilárdan állni rajta nem lehet.

Idegenként kell hát élned benne,
mert nem ide, máshova tartozol,
s ha úgy tesz, mintha nagyon szeretne –
megcsal; s bár mintha élne, haldokol...

És ha csábít: itt vagyok, hát tessék!
Mikor kínál szebbnél szebb dolgokat,
leperreg róla a színes festék,
a máz, és lassan-lassan elrohad...

Nem kellesz a nagyvilágnak – kihány;
és bár rád ragad a földnek pora,
te jól tudod, melyik a jó irány:
az Ige él, s nem múlik el soha...

2014. november 25.

Jól vagyok...

Ha nem kérdi is senki, jól vagyok.
Nyelnek el lassan lusta hónapok...
Bár nem olyan rég volt, hogy padokban
koptattam napom; sírtam, dadogtam...
S még olyan egyszerű volt a képlet...
Aztán várt az ismeretlen élet,
s mint fiókának, ha nő a szárnya,
szállni vágytam; de súlyos kaszárnya
volt sokszor a lét, és elkoptatott...
De azért köszönöm, most jól vagyok.

Egyszer egy szép ajándékot kaptam,
s bebugyolált, mint földet a paplan
télvíznek idején, hogy megóvja –
olyan, mint újszülöttnak a pólya.
Ő jár előttem és utánam is,
mindenünnen körbevesz – nem hamis
a csillogása, valódi ékszer,
gyémántnál ragyogóbb hetvenhétszer...
És már nincsenek rossz, csak jó napok.
Köszönöm... köszönöm, most jól vagyok.

2013. szeptember 3.

Mint hajléktalan...

Mint hajléktalan a híd alatt,
nyomorban éltem, és hívtalak,
légy életem egyetlen Ura.
Amit Te adtál rám, a ruha
élettel, igazsággal szöve
óvón véd, nem vagyok már póre.
Tűzzé vált az isteni szikra
bennem, ezért nevetve-sírva
áldalak. Igéd a fő pillér.
Életem többé nem két fillér,
hisz megváltottál drága áron.
Uram vagy s hűséges barátom.
S mióta életembe léptél,
kitágult felettem a légtér,
tüdőmbe tódul a friss ózon.
És ahogy csendben hallgatózom,
fülemben jut a táj lágy hangja:
ciripel a tücsök, gyűjt a hangya,
a természet finoman neszez,
s forog, egyre forog a lemez.
És egyszer csak megakad a tű,
s majd angyalok várnak és Te hű,
örökkön hűséges Messiás,
s többé nem hiányzik senki más...

2013. március 26.

Mióta...

Milyen rég itt vagyok e földtekén;
kezdetben ártatlan kis törpe lény,
kiszolgáltatott és félenk gyermek,
kit riasztanak mély, sötét vermek;
majd kamasz, ki mindent tudni vágyik:
milyen ő maga s milyen a másik...

Mióta itt vagyok e földtekén,
volt törtcsipke álom és tört remény.
S ha néha lépni sem merek,
igék segítenek és hangjegyek,
segít a zengő, áldott hegedű,
segít a szó – igen, nem – egyszerű...

Mióta itt vagyok e földtekén,
szaladtam gyorsan s léptem könnyedén,
kiáltottam vagy suttoztam halkán
dübörgő csendben és néma zajban;
dobbant a szív, pumpált az aorta,
s a szél a sok kacatot csak hordta...

Milyen rég itt vagyok e földtekén,
hol olykor ballada a költemény,
de néha van humor és könnyed próza,
és sok kísértés meg kemény próba;
s jóllehet a tettem töredékes,
mégis az életem Tőle ékes...

Mióta csak vagyok e földtekén,

hatalmas karod kitárod fölém,
ennem is, innom is adsz eleget,
s magába húz a féltő szeretet,
és fejemre az olaj csordogál,
és ott a kenyér, s borral telt pohár...

2013. február 19.

Halkul az ének...

Szemed – világra néző ablak,
homályosul, és elmaradnak
tájak, évek; hajlik meg a nyak –
aggul el a látható anyag...
Napsugár a porban hempereg,
rét virágát többé nem szeded;
csendesül a zúgó szélmalom,
hegyé nő minden apró halom.
Elszakad a színezüst kötél,
víz immár csak száraz rönköt ér;
s mikor újra földdé lesz a por,
mert kipattan lassan a kapor,
s eltörik a kútnál a vödör,
te mégis... reménybe öltözöl...

2014. július 2.